

Vis

Mihai Eminescu

Ce vis ciudat avui, dar visuri
Sunt ale somnului făpturi:
A nopții minte le scornește,
Le spun a nopții negre guri.

Pluteam pe-un râu. Sclipiri bolnave
Fantastic trec din val în val,
În urmă-mi noaptea de dumbrave,
Înainte-mi domul cel regal.

Căci pe o insulă în farmec
Se nalță negre, sfinte bolți,
Și luna murii lungi albește,
Cu umbră împre orice colț.

Mă urc pe scări, intru-nlăuntru,
Tăcere-adâncă l-al meu pas.
Prin întuneric văd înalte
Chipuri de sfinți p-iconostas.

Sub bolta mare doar străluce
Un singur sămbure de foc;
În dreptul lui s-arată o cruce
Și întunecime-n orice loc.

Acum de sus din cor apasă
Un cântec trist pe murii reci
Ca o cerșire tânguoasă
Pentru repaosul de veci.

Prin tristul zgromot se arată,
Încet, sub văl, un chip ca-n somn,
Cu o făclie-n mâna-i slabă -
În albă mantie de domn.

Și ochii mei în cap îngheață
Și spaima-mi seacă glasul meu.
Eu îi rup vălul de pe față...
Tresar - încrmenesc - sunt eu.

De-atunci, ca-n somn eu îmblu ziua
Și uit ce spun adeseori;
Șoptesc cuvinte neînțelese

POEZII ONLINE

Și parc-aștept ceva să mor?